

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 135100 24 Kž
Brčko, 14.08.2024. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Srđana Nedića kao predsjednika vijeća, Amele Mustafić i Vuka Lučića kao članova vijeća, uz učestvovanje Ljiljane Lukić kao zapisničara, u krivičnom postupku protiv optuženog D.Č. iz K., zbog produženog krivičnog djela – Zloupotreba položaja ili ovlaštenja – iz člana 377. stav 3., u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a sve u vezi sa članom 55. istog Zakona („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 19/20 - prečišćeni tekst), odlučujući o žalbi Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, podnesenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 135100 21 K od 26.12.2023. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 14.08.2024. godine, u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Pave Radoša, optuženog D.Č., u pratnji branilaca Emira Suljagića, advokata iz Srebrenika i Dragana Oparnice, advokata iz Brčkog, donio je

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 135100 21 K od 26.12.2023. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 135100 21 K od 26.12.2023. godine, optuženi D.Č. na osnovu člana 284. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 34/13, 27/14, 3/19 i 16/20) oslobođen je od optužbe da je radnjama opisanim u izreci presude počinio produženo krivično djelo – Zloupotreba položaja ili ovlaštenja – iz člana 377. stav 3., u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a sve u vezi sa članom 55. istog zakona.

Na osnovu člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Protiv navedene presude žalbu je u zakonskom roku podnijelo Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: tužilac) zbog bitne povrede

odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) i člana 297. stav 2., u vezi sa članom 3. i članom 281. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Na kraju žalbe tužilac je predložio da ovaj sud uvaži žalbu i preinači prvostepenu presudu, tako što će optuženog D.Č. oglasiti krivim i izreći mu krivičnopravnu sankciju u skladu sa zakonom ili da uvaži žalbu, ukine prvostepenu presudu i predmet vrati na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu tužioca podnio je branilac optuženog Emir Suljagić, advokat iz Srebrenika (u daljem tekstu: branilac) u kojem navodi da je žalba tužioca neosnovana i predlaže da sud žalbu tužioca odbije kao neosnovanu i potvrdi presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Na javnoj sjednici ovog suda održanoj dana 14.08.2024. godine tužilac je iznio sadržaj žalbe u cijelosti, te ostao kod prijedloga u žalbi. Branilac Emir Suljagić je ukratko iznio odgovor na žalbu i u cijelosti ostao kod odgovora i prijedloga u istom. Optuženi nije iskoristio priliku da se obrati sudu, odnosno nije imao šta dodati nakon izlaganja svog branioca.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u smislu člana 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u granicama žalbenih navoda, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, nakon čega je odlučeno kao u izreci iz slijedećih razloga:

Žalba tužioca je neosnovana.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) i stav 2. istog člana Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tužilac u žalbi u suštini ističe da prvostepeni sud nije postupio u skladu sa odredbom člana 281. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tako što je cijenio sadržaj samo manjeg dijela izvedenih dokaza (ukupno tri), a ne svaki od izvedenih dokaza, pri čemu je u obrazloženju svoje odluke prepričao iskaze svih svjedoka ali propustio navesti koje je od tih iskaza prihvatio kao istinite i kojima je poklonio vjeru, dok u odnosu na provedena vještačenja i materijalne dokaze nije niti naveo njihov sadržaj, a kamoli vršio njihovu ocjenu i iz njih izvodio zaključke, pa je ovako fragmentarno izdvajanje i ocjena samo tri dokaza za posljedicu imalo to da i činjenično stanje ne bude utvrđeno na pravilan i potpun način.

Nasuprot naprijed iznesenim tvrdnjama tužioca, ovaj sud je na osnovu analize obrazloženja prvostepene presude na nedvosmislen način utvrdio da je prvostepeni sud nakon cjelovite interpretacije sadržaja izjava svih saslušanih svjedoka, na stranicama 111. do 120., u obrazloženju svoje odluke prije svega ukazao na koji način će se konceptualno baviti činjeničnim opisom optužnice sa aspekta radnji izvršenja koje se optuženom D.Č. stavljaju na teret, kao i posljedice izvršenja predmetnog krivičnog djela, nakon čega je pristupio analizi i svoju odluku zasnovao na iskazima svjedoka A.M. i D.V., očigledno ih prihvatajući kao istinite i objektivne i poklanjajući im vjeru (iako to eksplicitno u obrazloženju svoje odluke ne navodi), te dovodeći ih u vezu sa određenim materijalnim dokazima, koja dokazna građa i njen sadržaj su po ocjeni prvostepenog suda, kod ovakvog pravnog pristupa, bili relevantni

za potpuno i pravilno utvrđivanje odlučnih činjenica u ovom predmetu. S druge strane, tačno je da se prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude nije detaljno bavio analizom i ocjenom interpretiranih iskaza ostalih svjedoka, budući da isti nisu bili relevantni za donošenje njegove odluke kod ovakvog pravnog pristupa rješavanju konkretne krivičnopravne stvari, kao ni većinom materijalnih dokaza koji su tokom dokaznog postupka u spis suda uloženi od strane tužioca i odbrane. Međutim, polazeći od toga da je za ovakav pristup ocjeni izvedenih dokaza prvostepeni sud u obrazloženju svoje odluke dao potpune i jasne razloge, pri čemu je dodatno na stranama 125. i 126. pobijane presude, suprotno žalbenim navodima tužioca, istakao iz kojih razloga su za donošenje njegove odluke bila irelevantna provedena vještačenja po vještacima ekonomske struke (zbog njihovog predmeta vještačenja), ali i drugi materijalni dokazi, tj. knjigovodstvena dokumentacija, onda i po ocjeni ovoga suda nije bilo nužno da se detaljnom ocjenom i analizom svih izvedenih dokaza u obrazloženju pobijane presude bavi prvostepeni sud, na čemu tužilac u svojoj žalbi insistira. Stoga, po ocjeni ovoga suda, prvostepena presuda nije donesena uz bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) i stav 2. istoga člana, u vezi s primjenom člana 281. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

U okviru žalbenog osnova pogrešno i/ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja tužilac najprije prigovara da je sud zbog selektivnog pristupa utvrđivanju ne/postojanja samo dvije odlučne činjenice i fokusiranja na njih (radnja izvršenja krivičnog djela i status optuženog u preduzeću), propustio da se osvrne na ostale izvedene dokaze, usljed čega je činjenično stanje, osim što je pogrešno utvrđeno, nije utvrđeno ni potpuno.

Ovakav žalbeni prigovor tužioca ovaj sud ne može prihvatiti kao osnovan iz razloga što je sam tužilac, slobodno disponirajući svojim optužnim aktom, odlučio da u konkretnom slučaju konstrukciju činjeničnog supstrata optužnice postavi tako da je u tački 1. optuženom D.Č. (u periodu dok je bio direktor preduzeća „Novi Bimeks“ d.d. Brčko) stavio na teret pokušaj izvršenja krivičnog djela – Zloupotreba položaja ili ovlaštenja – iz člana 377. stav 3., u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i to tako što je tokom 2006. i 2008. godine naložio preduzimanje određenih knjigovodstvenih poslova i radnji koje su u suprotnosti sa Međunarodnim računovodstvenim standardima, Zakonom o računovodstvu i reviziji u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 6/06) i Zakonom o preduzećima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 49/11 – prečišćen tekst), potom u tački 2. optuženom na teret stavio svršeno predmetno krivično djelo i to tako što je (u periodu dok je bio direktor preduzeća „Novi Bimeks“ d.d. Brčko) potpisao sporni ugovor o prodaji iz 2009. godine (u ime preduzeća PTR „Drvoplast“ Kraljevo) protivno Zakonu o preduzećima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i zatim (kao osoba koja je imala stvarna ovlaštenja u preduzeću „Novi Bimeks“ d.d. Brčko) tokom 2015. godine kao pravni sljednik preduzeća PTR „Drvoplast“ Kraljevo potpisao Zapisnik o usaglašavanju prava i obaveza i preknjižavanju potraživanja i obaveza u skladu sa zakonskim propisima sa stanjem 31.03.2015. godine potpisao i raskid spornog ugovora o kupoprodaji nekretnine i kao lice sa stvarnim ovlaštenjima to isto uradio u ime i za račun preduzeća „Novi Bimeks“ d.d. Brčko, iako je to za ovo preduzeće potpisalo drugo lice kao tada njegov formalni direktor, usljed čega je došlo do realizacije i proknjižavanja kompenzacije u knjigovodstvu preduzeća „Novi Bimeks“ d.d. Brčko suprotno Zakonu

o finansijskom poslovanju Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 5/01 i 19/07), te u konačnom u tački 3. na teret stavio pokušaj istog krivičnog djela tako što je (kao faktički direktor) naložio knjigovodstvu knjiženje kamata suprotno Međunarodno računovodstvenom standardu, Zakon o računovodstvu i reviziji u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine i Zakonu o preduzećima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Kod takve konstrukcije činjeničnog opisa djela iz optužnice za koju se slobodno disponirajuću istom odlučio tužilac, sasvim je logično bilo to da prvostepeni sud prije svega preispita da li iz prezentovanih dokaza proizilazi to da je optuženi D.Č. preduzeo pojedine radnje izvršenja, tj. „nalagao“ preduzimanje određenih knjigovodstvenih poslova i radnji i to da li je optuženi u preduzeću „Novi Bimeks“ d.d. Brčko, nakon što je formalno prestao biti direktor, bio lice sa stvarnim ovlaštenjima i faktički direktor te preduzimao određene radnje u ime i za račun ovog preduzeća. Ovo iz razloga što u izostanku adekvatnih dokaza koji bi na nesumnjiv način upućivali na to da je optuženi preduzeo ove radnje („nalagao“) i da je u određenom periodu imao navedeno svojstvo i faktički preduzeo određene radnje, koji teret dokazivanja je bio na tužiocu, tada se potpuno irelevantnim ukazuje preispitivanje toga da li su pojedini knjigovodstveni poslovi i radnje preduzeti u skladu sa međunarodnim i domaćim pravnim okvirom i da li su radnje koje je optuženi navodno faktički preduzimao u ime i za račun preduzeća „Novi Bimeks“ d.d. Brčko bile zakonski ne/dozvoljene, jer sve i da svi preostali materijalni dokazi koje sud nije taksativno cijenio upućuju na to da su ove radnje bile preduzete suprotno knjigovodstvenim propisima i bile zakonski nedozvoljene, tj. da su u konkretnom slučaju ostvarena druga bitna obilježja bića predmetnog krivičnog djela onako kako je ono u optužnici činjenično opisano, to i dalje ne bi imalo uticaja na postojanje krivične odgovornosti optuženog D.Č. kada je u pitanju krivično djelo – Zloupotreba položaja ili ovlaštenja – iz člana 377. stav 3., u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Dakle, u konkretnoj situaciji, odnosno kod toga da prezentovani relevantni dokazi ne upućuju na to da je optuženi nalagao preduzimanje određenih knjigovodstvenih poslova i radnji, jer to u svom iskazu izričito negira šef računovodstva A.M. (koji se vezano za ove radnje ima smatrati odgovornom osobom u smislu člana 2. stav 5. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine), a kod toga da potpisivanje spornog ugovora o prodaji iz 2009. godine u ime PTR „Drvoplast“ Kraljevo (na strani prodavca) ne ukazuje na postupanje optuženog suprotno članu 53. stav 1. Zakona o preduzećima u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine, jer je ovo (na njegov prijedlog) u konačnom bila odluka Nadzornog odbora preduzeća „Novi Bimeks“ d.d. Brčko (kao kupca) što i jeste njihova nadležnost u smislu člana 36. Statuta ovog preduzeća, te kod toga da potpisivanje spornog Zapisnika iz 2015. godine i spornog raskida ugovora o prodaji kao pravnog sljednika PTR „Drvoplast“ Kraljevo ne znači da je optuženi imao faktička ovlaštenja u preduzeću „Novi Bimeks“ d.d. Brčko i da je u ime i za račun tog preduzeća faktički preduzeo određene radnje, jer to u svom iskazu izričito negira tadašnji direktor preduzeća „Novi Bimeks“ d.d. Brčko D.V. koji je u ime ovog preduzeća i za njegov račun potpisao pomenute pravne akte, kao i kod toga da isti svjedok kategorički negira da je optuženi tokom 2015. godine naložio da se izvrši knjiženje kamata, onda se iz svega prethodno navedenog može zaključiti da je prvostepeni sud pravilno postupio kada se nije detaljno upuštao u pojedinačnu ocjenu svih ostalih materijalnih dokaza, jer se njima kao takvim ne dovodi u pitanje pravilnost zaključaka vezanih za

ove odlučne činjenice, niti je ovakvo postupanje i pristup suda za posljedicu imalo to da činjenično stanje bude pogrešno i/ili nepotpuno utvrđeno.

U vezi sa prethodno navedenim, od uticaja na pravilnost i zakonitost pobijane presude ne mogu biti ni žalbeni navodi tužioca kojima u okviru istog žalbenog osnova pojedinačno ukazuje koje je to odlučne činjenice prema njegovom mišljenju sud pogrešno utvrdio, a koje su suprotne zaključku vještaka ekonomske struke Sabahudina Memiševića, koje vještačenje je provedeno po naredbi od strane tužioca.

Ovo iz razloga što ove činjenice koje navodi tužilac, a koje su vezane za pravilnost knjiženja neke obaveze u vanbilansnoj evidenciji, knjiženje duga nakon zaključenja Sporazuma o nagodbi od 14.07.2008. godine i pravno i faktičko egzistiranje duga u momentu zaključenja ovog Sporazuma, u situaciji kada nije dokazano da je optuženi „nalagao“ preduzimanje ovih knjigovodstvenih poslova i radnji, ne predstavljaju odlučne činjenice za pravilno presuđenje u ovoj pravnoj stvari, jer je u izostanku radnje izvršenja na strani optuženog („nalaganja“) sa aspekta njegove krivične odgovornosti potpuno bez uticaja to da li su ove radnje bile preduzete suprotno knjigovodstvenim propisima ili su pak bile u skladu sa njima, kako je to već ranije pomenuto u obrazloženju ove presude. Pri tome, prvostepeni sud je u vezi sa ovim činjenicama u obrazloženju presude naveo iz čega crpi zaključke vezane za svoj stav u pogledu njih (iskaz svjedoka A.M., Zakon o postupku medijacije („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“, broj 37/04)), dok je u vezi sa vještačenjem vještaka Sabahudina Memiševića istakao da, budući da je njegov zadatak bio da utvrdi da li za ulaganja iz 1999/2000. godine postoje konkretni knjigovodstveni dokazi, da li su knjiženja koja su opisana u optužnici vršena na pravilan način i da li je izvršen pravilan obračun kamata, takvo vještačenje irelevantno kod toga da nisu dokazane činjenice da je optuženi u svojstvu odgovornog lica iskorištavanjem svojih ovlaštenja (preduzimajući radnje kako su one činjenično opisane) počinio produženo krivično djelo koje mu se stavlja na teret.

Naposljetku, kada je u pitanju pravilnost i potpunost tokom prvostepenog postupka utvrđenog činjeničnog stanja, tužilac u žalbi ističe i to da je sud pogrešno utvrdio da nije dokazano da je optuženi naložio knjigovodstvu preduzeća „Novi Bimeks“ d.d. Brčko bilansno i vanbilansno knjiženje iznosa od 18.665.654,00 KM, jer je svoj zaključak u ovom dijelu zasnovao na iskazu svjedoka A.M. koji je prema njegovom mišljenju lažan, neistinit i u suprotnosti sa drugim izvedenim dokazima. Iste argumente tužilac navodi i kada je u pitanju ne/dokazanost toga da je optuženi, nakon što je formalno razriješen dužnosti direktora, ostao „stvarni odnosno faktički“ direktor „Novog Bimeksa“ d.d. Brčko, jer se ovaj zaključak suda temelji na iskazu svjedoka D.V. za kojeg takođe smatra da je neistinit, nelogičan i dât u cilju pogodovanja optuženom.

Međutim, po ocjeni ovog suda, ni ovi navodi ne mogu biti od uticaja na pravilnost i zakonitost odluke prvostepenog suda u ovom dijelu i pravilnost njegovih zaključaka u pogledu pomenutih odlučujućih činjenica koje tužilac žalbom pokušava dovesti u pitanje. Najprije, iako tužilac sa pravom ističe da sud nigdje eksplicitno ne pominje da li je pomenutim svjedocima poklonio vjeru, to ipak iz obrazloženja pobijane odluke jasno proizilazi, odnosno može se zaključiti da je prvostepeni sud iskaze ovih svjedoka prihvatio kao logične i istine, jer je upravo na njima, u vezi sa određenim drugim relevantnim materijalnim dokazima, zasnovao svoja utvrđenja vezana za pomenute odlučujuće činjenice, a što je u konačnom, između ostalog, bilo osnov za donošenje odluke kojom je optuženog D.Č., u skladu sa odredbom člana

284. stav 1. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, oslobodio od optužbe da je počinio predmetno krivično djelo. Pored toga, tužilac u žalbi pokušava problematizovati određene dijelove iskaza ovih svjedoka i na taj način ih diskreditovati, međutim, u vezi sa svim tim okolnostima koje se navode u žalbi ovi svjedoci (koji su saslušani i kao svjedoci tužioca, ali i svjedoci odbrane) su se tokom postupka detaljno i argumentovano izjašnjavali, tj. objašnjavali razloge i način svojih postupanja u okviru funkcija koje su u određenim periodima obavljali u preduzeći „Novi Bimeks“ d.d. Brčko, pa kada je to tako, sama činjenica da su određeni dijelovi njihovih iskaza za tužioca nelogični ne može biti dovoljna da bi se doveo u pitanje njihov kredibilitet, jer u prilog ovakvim njegovim tvrdnjama ne govori niti jedan materijalni dokaz koji je tokom postupka proveden, pri čemu se u žalbi isključivo u dijelu iskaza A.M. navode određeni materijalni dokazi koji su navodno suprotni njegovom kazivanju, iako kvalitet njegovog iskaza oni suštinski ne dovode u pitanje, dok kod svjedoka D.V. tužilac isključivo daje svoj osvrt na pojedine dijelove njegovog iskaza i za njega njihovu ne/logičnost „po redovnom toku stvari“.

Dakle, na tužiocu je bila obaveza da adekvatnim dokaznim sredstvima dokaže da je optuženi „nalagao“ preduzimanje određenih knjigovodstvenih poslova i radnji i to da je on u preduzeću „Novi Bimeks“ d.d. Brčko, nakon što je formalno prestao biti direktor, bio lice sa stvarnim ovlaštenjima i faktički direktor te preduzimao određene radnje u ime i za račun ovog preduzeća, ali u izostanku dokaza koji bi na takvo njegovo postupanje direktno ukazali, te nasuprot tome postojanje iskaza pomenutih svjedoka koji to kategorički negiraju, ovakav zaključak u vezi sa postupanjem optuženog se definitivno na nesumljiv način nije mogao izvesti, a okolnost da je optuženi u određenom periodu bio direktor tog preduzeća u tom pravcu samo može biti indikativna, ali svakako ne i dovoljna, niti na nju nedvosmisleno upućuje bilo koji od materijalnih dokaza na koje tužilac ukazuje. Stoga, ovaj sud je stava da je prvostepeni sud, u takvim okolnostima konkretnog slučaja, sa pravom poklonio vjeru svjedocima A.M. i D.V., te na njihovim iskazima, između ostalog, zasnovao svoja utvrđenja vezana za pomenute odlučujuće činjenice.

Tužilac u žalbi istrajava na tome da je prvostepena presuda donesena bez ocjene i analize svih dokaza ponaosob i stavljanja svakog dokaza u odnos sa drugim izvedenim dokazima, te na taj način „fokusirana samo na dva iskaza svjedoka koji su lagali“, kao i da je potrebno da se ovaj sud odredi da li se odluka može donijeti na ovakav način ili se postupak utvrđivanja činjenica mora provesti u skladu sa članom 281. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. S tim u vezi, izbjegavajući nepotrebno ponavljanje, ovaj sud upućuje na razloge koje je u obrazloženju svoje odluke već ranije dao vezano za ovakve navode tužioca, koji razlozi se tiču konstrukcije činjeničnog opisa predmetne optužnice, pravnog pristupa rješavanju konkretne krivičnopravne stvari, te u vezi s tim irelevantnost dokazne građe (materijalnih dokaza) na čijoj pojedinačnoj analizi i međusobnom dovodenju u vezi tužilac potencira, a o čemu je i prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude dao potpune i jasne razloge.

Tužilac u toku cijele žalbe ukazuje na izjave svjedoka A.M. i D.V., a niti jednim dokazom ne ukazuje iskazom kojeg to svjedoka niti iz kojeg tačno materijalnog dokaza proizilaze navodi iz optužnice. Naime, tužilac cijelo vrijeme analizira izjave svjedoka parafrazirajući iste te tvrdeći da svjedoci ne govore istinu, zanemarujući pri tome činjenicu da su upravo ti svjedoci i A.M. i D.V. svjedoci koji su svoje iskaze kao

takve dali još u istrazi, a zatim i potvrdili na glavnom pretresu kako na pitanje tužioca, a tako i na unakrsnom ispitivanju branilaca, te u ponovnom direktnom ispitivanju od strane odbrane. Navedeni svjedoci nisu promijenili svoje iskaze od momenta davanja u istrazi pa do kraja glavnog pretresa. Sa tim iskazima kao takvim je raspolagao tužilac prilikom podizanja optužnice, tako da je imao u vidu i sadržaj iskaza ovih svjedoka kada je podizao optužnicu. S obzirom da se ovaj sud kreće u okviru žalbenih navoda onda je sasvim jasno da ni sam tužilac u žalbi niti jednom riječju ne dovodi u pitanje stav prvostepenog suda, jer se u cijeloj žalbi tužilac u osnovi bavi samo analizom ova dva svjedoka A.M. i D.V., a ne bavi se niti ukazuje na druge svjedoke niti iz koje materijalne dokumentacije proizilaze dokazi odnosno proizilaze činjenice koje bi potvrdile navode optužnice. Ako je tužilac smatrao da su svjedoci „lagali“ onda se postavlja pitanje zašto ih je i predlagao kao svjedoke i istrajavao u njihovom saslušanju, te shodno tome postavlja se i pitanje zašto tužilac nije poduzeo eventualno krivično gonjenje svjedoka koji su pod zakletvom, kako to tužilac kaže „lagali“.

Uzimajući u obzir sve prethodno navedeno, ovaj sud je stava da prilikom donošenja pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio odredbu člana 281. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, niti je to imalo uticaja na pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja, odnosno, prvostepeni sud je, odlučujući se za ovakav pravni pristup rješavanju konkretne krivičnopravne stvari, na osnovu savjesne ocjene svakog relevantnog dokaza pojedinačno i u vezi sa ostalim relevantnim dokazima, ne upuštajući se u posebnu ocjenu svih preostalih materijalnih dokaza smatrajući ih irelevantnim, izveo pravilan zaključak da u konkretnom slučaju nema dovoljno dokaza koji nesumnjivo upućuju na to da je optuženi učinio/pokušao produženo krivično djelo – Zloupotreba položaja ili ovlaštenja – iz člana 377. stav 3., u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, čije izvršenje/pokušaj mu je tužilac optužnicom stavio na teret.

Budući da prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke nije počinio bitne povrede postupka na koje se žalbom neosnovano ukazuje, niti je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, a ni povrede Krivičnog zakona na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, to je valjalo žalbu tužioca na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odbiti kao neosnovanu i potvrditi presudu prvostepenog suda.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Ljiljana Lukić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Srđan Nedić